

[Justitsministeren.]

at de myndigheder, der har med problemet at gøre, arbejder sammen om løsningen. Der har også været enighed om, at politiet måtte deltage i dette samarbejde.

I overensstemmelse med dette synspunkt foranledigede det folketingsudvalg, der i 1969 behandlede forslaget til ændring af lov om euforiserende stoffer, at politiet fik sæde i de amskomiteer, der med henblik på narkotikabekæmpelsen er oprettet rundt omkring i landet. For Københavnsområdets vedkommende er der senest i indenrigsministerens fremsættelsestale til det den 1. december 1970 fremsatte forslag til ophævelse af revisionsbestemmelserne i lov om euforiserende stoffer og borgerlig straffelov § 191 redegjort for, hvorledes man tænker sig samarbejdet udbygget gennem etableringen af et samarbejdsorgan, hvori også politiet inddrages.

Det ligger således ganske klart, at man fra regeringens og folketingets side har forudsat et samarbejde mellem myndighederne, og det er aldeles overflødig at fremkomme med nærmere tilkendegivelser herom. Politiets opgaver på narkotikaområdet er beskrevet senest i justitsministeriets afsnit i indenrigsministerens tidligere omtalte fremsættelse, og politiet vil naturligvis vedblivende følge disse retningslinjer.

Jeg er selvfølgelig ganske enig med spørgeren i, at enhver har lov til at tilkendegive sin personlige mening. Men jeg kan sige, at såfremt der fra enkelte politifolks side er fremkommet udtalelser; der kunne opfattes, som om disse tvivlede på sagkyndiges udtalelser om værdien af arbejdet inden for behandlingssektoren eller det forebyggende arbejde, som regeringen foreslår udbygget, må dette naturligvis beklages. Jeg er imidlertid overbevist om, at alle parter gennem det samarbejde, jeg har nævnt, vil få en større forståelse for det arbejde, der udføres af de øvrige deltagere i arbejdet.

Poul Dam: Jeg er glad for justitsministerens bemærkninger, ikke mindst de sidste, hvor han udtrykte sin beklagelse, hvis visse politifolk skulle have udtalt sig tvivlende over for andre instanser i dette arbejde. Det er jo ikke nogen eventualitet, det er faktisk sket, og det har givet et dårligt forhold parterne imellem.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at politiet tager sig af sin side af sagen, nemlig at bekæmpe forhandlerne, og samtidig acceptere, at behandling er nødvendig, og at det er en meget stor og omfattende opgave. Man har en lille smule fornemmelsen af — f. eks. i den kronik, jeg citerede før — at politiet egentlig siger: de dér narkomaner kan vi lige så godt smide i brokkassen, dem kan vi ikke redde. Det er uheldigt, at et sådant udtryk kommer ud og deles af andre i samfundet.

Justitsministeren (Thestrup): Det er vel ganske naturligt, at der inden for så stor en etat som politietaten er forskellige anskuelser, og jeg vil gerne endnu en gang betone, at enhver har lov til at have sine anskuelser og også har lov til at give udtryk for sine anskuelser. Jeg kan forsikre spørgeren om, at de ledende politifolk er ganske på den linje, som jeg her har givet udtryk for; vi har for ganske nylig haft en konference herom med politidirektøren og med den ledende politiinspektør.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophævelse af lov om oprettelse af et statshospital i Sønderborg.

(Lovforslaget (nr. 109) findes i tillæg A. sp. 2281, fremsættelsen i tidenden sp. 2363).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Gorsen: Nordslesvig, som aldrig må forveksles med hele Sønderjylland, var ved genforeningen med Danmark i 1920 en fattig, forpint og udmarvet landsdel, som kendetegnedes ved en befolkning, der gennem fire lange år havde været udsat for krig, sult og store tab af menneskeliv, et område, hvis centerby kom til at ligge syd for den nye grænse, og som derfor navnlig i sygehusemæssig henseende straks fik et alvorligt problem, landsdelen ikke kunne løse ved egne økonomiske kræfter. Her måtte staten træde hjælpende til med skabelse af et hospital til erstatning for brugen af landsdels-